

Ζωτική Θεάτρου

«Σίμων και Λώρα»

ΤΡΙΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΛΑΝ ΜΕΛΒΙΛ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΑΛΦΑ» — —

Σπαρταριστή στην κυριολεξία η κωμωδία του Άλαν Μέλβιλ «Σίμων και Λώρα» που παρουσιάσε χθές σε μετάφραση Δ. Δ. Ν. Κ. ο θίασος Κατερίνας στο θέατρο «Αλφα».

Δεν έχει βέβαια κανένα σπουδαίο περιεχόμενο. Άλλα δεν του λείπει και το ενδιαφέρον. Είναι ένα χαριτωμένο σκηνικό παιχνίδισμα, που πλέκεται γύρω από τη ζωή ενός καλλιτεχνικού ζευγαριού. Εκείνη που βλέπει το κοινό στη σκηνή ή στην όθνη του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, κι' εκείνη που ζή καθημερινά στο σπίτι του το ζευγάρι. Διαφέρουν πολύ μεταξύ τους οι δυο ζωές. Όλο γέλιο και λάμψη είναι η πρώτη. Καθημερινώς σκυλοκαυγάς μπορεί να είναι η δεύτερη. Κι' όπως πρόκειται για καλλιτεχνικές ιδιοσυγκρασίες, με έντονα ανασπυγμένο το προσωπικό αίσθημα, πάει άπειρες φορές να φθάσει στο όριο του χωρισμού. Υπάρχουν όμως οι καλλιτεχνικοί δεσμοί και στο βάθος η αγάπη, που ξαναφέρει τον έναν κοντά στον άλλον και τους κρατεί ενωμένους.

Κάτι τέτοιο με παρόμοιες προϋποθέσεις συμβαίνει και στα κοινά ανθρώπινα. Κι' αν αυτά δεν το παρατραβάνε στους καυγάδες όπως οι καλλιτέχνες, δεν είναι πάντως λίγες οι περιπτώσεις όπου ο ένας βρίσκεται σε απόσταση από τον άλλον και είναι ζήτημα αν ανταλλάσσουν άλλες κουβέντες, ανάμεσα στην πρωινή ερώτηση για τα νέα της ημέρας και την βραδυνή, αν βγήκε έξω ο γάτος, όπως λέει και ο συγγραφέας.

Με την τηλεόρασι, που είσχωρει τώρα και στα Ευρωπαϊκά σπίτια, όχι μόνο ως προβολή αλλά και ως λήpsi, βρήκε ο Άγγλος συγγραφέας το μέσο, να παρουσιάσει παράλληλα και ταυτόχρονα, τα δυο επίπεδα ζωής του Σίμωνα και της Λώρας, κατά τρόπο έξυπνο και δεξιοτεχνικό, τόσο στην έναλλαγή τους όσο και στην πρόσμιξί τους, σε σημείο ώστε να πείθει για την αλήθεια και τη φυσικότητά τους τον θεατή. Και προίκισε την

πλοκή με κωμικές καταστάσεις κι' έξυπνο διάλογο, τόσο ώστε να προκαλεί και να κερδίζει αστα το πλατύ γέλιο του κοινού. Είναι πραγματικά έξυπνο, εύχαριστο και γελαστικό, αυτό το ανάλαφρο σκηνικό παιχνίδι.

Σημαντικό μέρος της επιτυχίας αυτής πρέπει να αναγνωρισθεί στον σκηνοθέτη κ. Ντίνο Δημόπουλο και στους εξαιρετικούς ηθοποιούς. Κίνησε με τον απαιτούμενο γοργό ρυθμό την όλη παράστασι ο σκηνοθέτης, δεν άφησε κενά και χαλαρότητες, σφιχτόδεσε την όλη εξέλιξι, πάνω σε μια ενιαία γραμμή. Και οι ηθοποιοί ανταποκρίθηκαν με το παραπάνω στους ρόλους των. Γεμάτη μπριο ήταν η κ. Κατερίνα κι' έπιασε έξοχα την γυναίκα και την καλλιτέχνιδα, που στηλώνει το κορμί της από τον καλλιτεχνικό έγωισμό, αλλά και την κρυφακαίει το σαρακι της ζήλειας, κι' αγαπάει τον άντρα της και της αρκεί να τον νοιώθει έστω μόνο να στριφογυρίζει μέσα στο σπίτι της. Έδωκε πάλι κάτι από τον εαυτό της, μια αληθινή δημιουργία. Φυσικώτατος και πειστικός στάθηκε δίπλα της ο Τίτος Βανδής, που μουνταρεύει σαν άντρας, αλλά και είναι έτοιμος να παίξει μπουνιές και να του μαυρίσουν το μάτι, αν νοιώσει πως κάποιος άλλος πάει να του την πάρει. Έξοχος στο στυλιζάρισμά του ως καμαριέρης του θεάτρου και της ζωής ήταν ο Άνδρέας Φιλιππίδης. Όλο δημιουργική ζωντάνεια, μ' εκφραστικό πάθος ο Στέφανος Ληναίος. Συγκρατημένη και μετρημένη, με χάρη και κομψότητα η Λίλυ Παπαγιάννη. Γουστόζικος πολὺ ως τύπος ίμπρεσάριου ο Γιάννης Κοντούλης κι' έξυπνος στο αεράτο παίξιμό του — πιὸ φροντισμένη άρθρωση θὰ τὸν ὠφελήσει — ὁ μικρὸς Γιαννάκης Καλαντζόπουλος. Στους ρόλους των ἡ Μαίρη Μεταξά, ἡ Ἀλίκη Ζαβερδινού, ὁ Θ. Μπριστογιάννης, ὁ Τ. Βοσκόπουλος, ὁ Δημ. Βορρές. Όμορφο τὸ σκηνικὸ τοῦ Γ. Ἀνεμογιάννη. Κεφάλτο σύνολο, μὲ κέφι δοσμένο.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ